

holde den bestaaende Tilstand ved Nymindgæb, da er Ministeren gaaet med dertil, „selvfølgelig“ — og dette har Ministeren aabenbart selv sørget for blev understreget i Rigsdagstidenden — „selvfølgelig i den Mening, at de Tilsagn, der derigennem gives, loyalt skulle overholdes“. Senere siger han, at selvfølgelig er baade han og enhver, som kommer efter ham, „bundne til at opretholde de Foranstaltninger, der her er Tale om, saa længe ikke Lovgivningsmagten selv træffer en anden Beslutning“. Noget senere taler han ogsaa om, at vi „skulle til at opfylde de givne Tilsagn“. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) udtalte ogsaa den Gang, at dette Løb skulde holdes aabent. Og det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) udtalte, at naar han efter Omstændighederne kunde gaa med til at anvende en Bevilling paa 127,000 Kr. til Gennemskæringen, var det „væsentligst knyttet til de Udtalelser, der faldt fra den ærede Minister for kort Tid siden“. Det ærede Medlem lagde ganske særlig Vægt paa, „at Planen nu gaar ud paa at holde det nu bestaaende Udløb ved Nymindgæb aabent“. Og det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen) slaar med særlig Styrke fast Høgsbros bestemte Løfte om, at dette Løb skal holdes aabent, og takker Ministeren for, at han stiller sig paa denne Maade. Naar der under saa højtidelige Former, som her er sket, er givet ganske bestemt Tilsagn fra Ministerens og Administrationens Side om, at dette Løb skal holdes aabent, hvorledes har det saa været muligt, at der er sket Brud paa dette bestemte Tilsagn, som der er givet?

Jeg kan ganske slutte mig til de Betragtninger, det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard), der nylig havde Ordet, udtalte; det er jo Udtalelser, der falde sammen med, hvad han udtalte ved første Behandling, og i Traad med de Betragtninger, jeg ogsaa den Gang tillod mig at anstille. Jeg kan saa meget lettere gaa med til at stemme for, at Udløbet ved Hvide Sande skal lukkes, som jo ogsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), da han var Konseilspræsident og paa den daværende Trafikministers Vegne havde Ordet oppe i Landstinget og anbefalede Vedtagelsen af denne Bevilling paa 127,000 Kr. til Gennemskæringen ved Hvide Sande, udtrykkelig udtalte, at han — altsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing — „ikke tror, at vi blive ved Hvide Sande“. Men den Tro, at vi ikke blive ved Hvide Sande, den Tro antager jeg, at det ærede Medlem

vedblivende er af. Og saa rejser sig ganske naturligt det Spørgsmaal, om man da skal blive ved at anvende Penge paa dette Foretagende ved Hvide Sande, naar endogsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing har den Tro, at vi ikke blive deroppe.

Jeg tror ikke, at Udvalgets ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) har Ret, naar han i sin Tale i Gaar fremdrog enkelte Medlemmer af den sidste Hvide Sande-Kommission og ligefrem paa disse enkelte Medlemmer overførte Kommissionsbetænkningen som disse enkelte Medlemmers Skøn i den Sag. Det ærede Medlem fremdrog Landbrugskandidat Claudi Westh, og det ærede Medlem fremdrog Ingeniør Poulsen. Jeg tror endogsaa, han fremdrog flere paa den Maade, der har ligefrem angavet, at denne Plan, der er forelagt i Ministeriets og Kommissionens Forslag, var disse enkelte Mænds Mening om denne Sag. Det ærede Medlem maa jo dog vide, at dette slet ikke er Tilfældet. Det ærede Medlem, som nylig talte (Holger Neergaard), sagde, at den Ordning, her var foreslaaet, efter nogle af Kommissionens Medlemmers Mening var en endelig Ordning, efter andre Medlemmers Mening ikke nogen endelig Ordning. Han kunde have tilføjet, at Antallet af dem blandt Kommissionens Medlemmer, der anse dette for at være en endelig Ordning, vistnok er meget ringe, hvis de overhovedet eksistere indenfor Kommissionen, og man kan tilføje, at naar nogle i Kommissionen — og det er vel næsten dem alle —, ikke betragte dette som en endelig Løsning, dele disse sig igen i to Grupper, nemlig nogle, der betragte det ikke som en endelig Løsning, men som en videre Vej fremefter mod dette at danne et sikret Udløb ved Hvide Sande, og de andre betragte det som en Vej fremefter til at lukke Kanalen. I Virkeligheden er der ingen enkelt Mands Opfattelse af denne Sag, som har sejret indenfor Kommissionen og er trængt saaledes igennem, at de andre have antaget hans Mening. Nej, den Opgave, Kommissionen, der jo har arbejdet med stor Fart, har stillet sig, er ikke at finde den bedst mulige Løsning af dette Spørgsmaal frem i Tiden, nej, det har været den at finde, hvad Kommissionens Medlemmer nu kunde blive enige om. Alt er gaaet ud paa at finde, hvad de kunde blive enige om, og derefter ere de blevne enige om en Ordning, der, kan man sige, tilfredsstillende alle Parter, det vil sige den tilfredsstillende ikke alle Parter, for saa vidt som der altsaa, hvis Løbet skal vedblive at være, skal